

(Λουκ. ιθ' 1-10)

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, διήρχετο ὁ Ἰησοῦς τὴν Ἰεριχώ· καὶ ἰδοὺ ἀνὴρ ὀνόματι καλούμενος Ζακχαῖος, καὶ αὐτὸς ἦν ἀρχιτελώνης, καὶ οὗτος ἦν πλούσιος, καὶ ἐξήτει ἰδεῖν τὸν Ἰησοῦν τίς ἐστι, καὶ οὐκ ἠδύνατο ἀπὸ τοῦ ὄχλου, ὅτι τῆ ἡλικία μικρὸς ἦν. Καὶ προδραμῶν ἐμπροσθεν ἀνέβη ἐπὶ συκομορέαν, ἵνα ἴδῃ αὐτόν, ὅτι ἐκείνης ἡμέλλε διέρχεσθαι. Καὶ ὡς ἦλθεν ἐπὶ τὸν τόπον, ναβλέψας ὁ Ἰησοῦς εἶδεν αὐτόν καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν· Ζακχαῖε, σπεύσας κατὰβηθι· σήμερον γὰρ ἐν τῷ οἴκῳ σου δεῖ με μεῖναι. Καὶ σπεύσας κατέβη, καὶ ὑπεδέξατο αὐτόν χαίρων. Καὶ ἰδόντες πάντες διεγόγγυζον λέγοντες ὅτι παρὰ ἀμαρτωλῶ ἀνδρὶ εἰσηλθε καταλῦσαι. Σταθεὶς δὲ Ζακχαῖος εἶπε πρὸς τὸν Κύριον· ἰδοὺ τὰ ἡμίση τῶν ὑπαρχόντων μου, Κύριε, δίδωμι τοῖς πτωχοῖς, καὶ εἴ τινός τι ἐσυκοφάντησα, ἀποδίδωμι τετραπλοῦν. Εἶπε δὲ πρὸς αὐτόν ὁ Ἰησοῦς ὅτι σήμερον σωτηρία τῷ οἴκῳ τούτῳ ἐγένετο, καθότι καὶ αὐτὸς υἱὸς Ἀβραάμ ἐστιν. Ἦλθε γὰρ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ζητῆσαι καὶ σῶσαι τὸ ἀπολωλός.

Ἀπόδοση στη νεοελληνική:

Τον καιρὸ ἐκεῖνο, ἐπερνοῦσε ὁ Ἰησοῦς διὰ μέσου τῆς πόλεως τῆς Ἰεριχῆ. Ἐκεῖ ἦτο κάποιος ποὺ ὀνομάζετο Ζακχαῖος· ἦτο ἀρχιτελώνης καὶ πλούσιος, καὶ ζητοῦσε νὰ ἰδῇ ποιὸς εἶναι ὁ Ἰησοῦς ἀλλὰ δὲν μποροῦσε ἀπὸ τὸ πλῆθος διότι ἦτο κοντὸς τὸ ἀνάστημα. Ἐτρεξε λοιπὸν ἐμπρὸς καὶ ἀνέβηκε ἐπάνω σὲ μιὰ μουριά, διὰ νὰ τὸν ἴδῃ, διότι ἀπὸ ἐκεῖ ἐπρόκειτο νὰ περάσῃ. Ὅταν ἔφθασε ὁ Ἰησοῦς εἰς τὸ μέρος αὐτό, ἀσήκωσε τὰ μάτια του καὶ τὸν εἶδε καὶ τοῦ εἶπε, «Ζακχαῖε, κατέβη γρήγορα, διότι πρέπει νὰ μείνω στὸ σπίτι σου σήμερα». Καὶ κατέβηκε γρήγορα καὶ τὸν ὑποδέχθηκε μὲ χαράν. Ὅταν εἶδαν αὐτό, ὅλοι παρεπονοῦντο καὶ ἔλεγαν, «Εἰς τὸ σπίτι ἀμαρτωλοῦ ἀνθρώπου πηγαίνει νὰ μείνῃ». Ὁ Ζακχαῖος ἐστάθηκε καὶ εἶπε εἰς τὸν Κύριον, «Τὸ ἥμισυ τῆς περιουσίας μου δίνω, Κύριε, εἰς τοὺς πτωχοὺς καὶ ἐὰν μὲ δόλιον τρόπον ἐπῆρα ἀπὸ κάποιον τίποτε, θὰ τοῦ τὸ ἀποδώσω τέσσερις φορές περισσότερον». Ὁ Ἰησοῦς τοῦ εἶπε, «Σήμερα ἐγίνε σωτηρία σὲ τοῦτο τὸ σπίτι, διότι καὶ ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶναι ἀπόγονος τοῦ Ἀβραάμ, καὶ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἦλθε νὰ ἀναζητήσῃ καὶ νὰ σώσῃ τὸ ἀπολωλός».

Προς Τιμόθεον, Α' ἐπιστολή Παύλου (δ' 9-15)

Τέκνον Τιμόθεε, πιστὸς ὁ λόγος καὶ πάσης ἀποδοχῆς ἄξιος· εἰς τοῦτο γὰρ καὶ κοπιῶμεν καὶ ὀνειδιζόμεθα, ὅτι ἠλπικαμεν ἐπὶ Θεῷ ζῶντι, ὃς ἐστι σωτὴρ πάντων ἀνθρώπων, μάλιστα πιστῶν. Παράγγελλε ταῦτα καὶ δίδασκε. Μηδεὶς σου τῆς νεότητος καταφρονεῖτω, ἀλλὰ τύπος γίνου τῶν πιστῶν ἐν λόγῳ, ἐν ἀναστροφῇ, ἐν ἀγάπῃ, ἐν πνεύματι, ἐν πίστει, ἐν ἀγνείᾳ. Ἔως ἔρχομαι πρόσεχε τῇ ἀναγνώσει, τῇ παρακλήσει, τῇ διδασκαλίᾳ. Μὴ ἀμέλει τοῦ ἐν σοὶ χαρίσματος, ὃ ἐδόθη σοὶ διὰ προφητείας μετὰ ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν τοῦ πρεσβυτερίου. Ταῦτα μελέτα, ἐν τούτοις ἴσθι, ἵνα σου ἡ προκοπὴ φανερὰ ᾖ ἐν πᾶσιν.

Ἀπόδοση στη νεοελληνική:

Ἀδελφοί, ἀξιόπιστα εἶναι τὰ λόγια αὐτὰ καὶ ἄξια πλήρους ἀποδοχῆς. Διὰ τοῦτο καὶ κοπιᾶζομεν καὶ ὀνειδιζόμεθα, διότι ἔχομεν τὴν ἐλπίδα μας εἰς Θεὸν ζωντανόν, ὁ ὁποῖος εἶναι ὁ Σωτὴρ ὅλων τῶν ἀνθρώπων, μάλιστα τῶν πιστῶν. Αὐτὰ νὰ παραγγέλλῃς καὶ νὰ διδάσκῃς. Ἄς μὴ σὲ καταφρονῇ κανεὶς ἐπειδὴ εἶσαι νέος, ἀλλὰ γίνου παράδειγμα διὰ τοὺς πιστοὺς, εἰς τὴν ὁμιλίαν, εἰς τὴν συμπεριφορὰν, εἰς τὴν ἀγάπην, εἰς τὸ πνεῦμα, εἰς τὴν πίστιν, εἰς τὴν ἀγνότητα.

Ἔως ὅτου ἔλθω προσηλώσου εἰς τὴν ἀνάγνωσιν, τὸ κήρυγμα, τὴν διδασκαλίαν. Μὴ παραμελῆς τὸ χάρισμα ποὺ εἶναι μέσα σου, καὶ σοῦ ἐδόθηκε διὰ προφητείας ὅταν τὸ πρεσβυτέριον σοῦ ἐπέθεσε τὰ χέρια. Αὐτὰ νὰ μελετᾷς, μὲ αὐτὰ νὰ ζῆς διὰ νὰ εἶναι φανερὴ ἡ πρόοδός σου εἰς ὅλους..